

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/173/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216213350
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1216213350.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovaným: X/ A. T., U. Š. XXX/XX, Š., K. Y., X/ T. Y., U. Š. XXX/XX, Š., občianka SR, o zaplatenie 8.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, č. k. 10Csp/28/2016 - 134 zo dňa 05.04.2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom zo dňa 05. apríla 2018, č. k. 10Csp/28/2016 - 134 súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu a žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal. Skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním po právnej stránke posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, § 100 ods. 1, § 101, § 103 veta prvá Občianskeho zákonníka, § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa; a dospel k záveru, že žaloba žalobcu je nedôvodná. Z vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že medzi právnym predchodcom pôvodného žalobcu ako veriteľom a žalovanými ako dlžníkmi bola dňa 25.04.2007 uzatvorená zmluva o úvere, na základe ktorej veriteľ poskytol žalovaným finančné prostriedky za účelom nadobudnutia nehnuteľnosti a títo sa ich zaviazali vrátiť spolu s dohodnutým úrokom a poplatkami. Nepovažoval za sporné, že v danom prípade išlo o zmluvu spotrebiteľskú, a to s poukazom na ust. § 23a zákona č. 634/1992 Zb. Uviedol, že je nesporné, že právny predchodca pôvodného žalobcu mal pri uzatváraní aj plnení zmluvy postavenie veriteľa, pretože konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a na strane dlžníka vystupoval žalovaný ako spotrebiteľ - fyzická osoba, pričom v konaní nebolo preukázané, že by zmluvu uzatváral za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Konštatoval, že zmluva bola pripravená na formulári, ktorý vopred zo strany právneho predchodcu bol pripravený bez možnosti žalovaných meniť obsah a text uvedenej zmluvy. Vzhľadom na účel poskytnutia úveru, ktorým bolo nadobudnutie nehnuteľnosti, konštatoval, že nešlo súčasne aj o spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, keď podľa § 1 ods. 2 písm. a/ sa uvedený predpis nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu. Uviedol, že vzhľadom na uvedené skutočnosti z úradnej povinnosti (ex offo) v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. skúmal, či v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami nedošlo k premlčaniu. Mal za to, že z predloženej zmluvy je zrejmé, že medzi zmluvnými stranami bolo dohodnuté splnenie dlhu v splátkach, preto na premlčanie zosplatneného dlhu žalovaných právnym predchodcom pôvodného žalobcu treba aplikovať ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že v danej veci zo zmluvy vyplýva, že splátky boli splatné (zročné) do 15. dňa kalendárneho mesiaca. Konštatoval, že žalobca však nepredložil prehľad úhrad, z ktorého by bolo možné zistiť, ktoré splátky žalovaní uhradili, a nezaplatením ktorých splátok sa stal úver splatným. Ďalej konštatoval, že z predložených listín vyplýva, že veriteľ využil svoje oprávnenie (ktoré

mu vyplývalo jednak zo zmluvy o úvere ako aj z § 565 Občianskeho zákonníka) zosplatiť úver, k čomu aj pristúpil, pričom žalovaným to oznámil listom zo dňa 08.08.2012. Uviedol, že v zmysle už citovaného § 103 Občianskeho zákonníka by tak premlčacia doba celého zosplateného dlhu začala plynúť od zročnosti poslednej nesplnenej splátky, ktorá založila právo veriteľa žiadať predčasné splatenie, a nie od okamihu vyhlásenia okamžitej splatnosti - keďže však žalobca takýto prehľad splátok nepredložil, tak sa riadil predloženým oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, t.j. od 08.08.2012, pričom od uvedeného dňa začala plynúť premlčacia doba pre splatnosť celého zvyšku dlhu žalovaných, a teda trojročná premlčacia doba zosplateného zvyšku dlhu uplynula najneskôr 08.08.2015. Keďže premlčacia doba na splatenie zvyšku dlhu žalovaných zo Zmluvy o hypotekárnom úvere č. 2007023890 uplynula najneskôr 08.08.2015 a žaloba bola na súd doručená dňa 15.08.2016, konštatoval, že žalobca uplatnil svoj nárok po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby. Uviedol, že nakoľko nárok na zmluvné úroky a úroky z omeškania ako akcesorický nárok na príslušenstvo k hlavnému záväzku podlieha rovnakému premlčaniu ako záväzok hlavný, premlčanie istiny k 08.08.2015, tak malo za následok aj premlčacie nároku na zmluvné úroky a úroky z omeškania. Konštatoval, že vzhľadom na prijatý záver o premlčaní uplatneného nároku žalobu žalobcu bez ďalšieho v celom rozsahu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobnému návrhu v celom rozsahu vyhovie, alebo aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Uviedol, že aplikáciou ust. § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa dochádza k značnému narušeniu princípov právneho štátu, k porušeniu zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy SR a čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, k porušeniu ochrany pred svojvoľným zásahom štátnej moci zakotvenej v čl. 13 ods. 4 Ústavy SR, k narušeniu práva na majetok a ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 1. Dodatkového protokolu o ochrane ľudských práv a základných slobôd, k porušeniu práva na prístup k nezávislému a nestrannému súdu podľa čl. 46 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a k porušeniu zásady rovnosti strán súdneho konania garantovanej čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. V tejto súvislosti poukázal na Nález ÚS SR z 8.3.2011, III. ÚS 348/06 - 42. Tvrdil, že právna úprava platná v Slovenskej republike do 30.4.2014 umožňovala spotrebiteľom brániť sa proti pohľadávke uplatnenej po uplynutí premlčacej doby vznesením námietky premlčania, pričom za účelom zvýšenia ochrany spotrebiteľa prijala Národná rada SR § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, v ktorom prikázala orgánom rozhodujúcim o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy (vrátane súdov) ex offo prihliadať na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo inú prekážku, a to bez stanovenia jasných pravidiel obsiahnutých v prechodných ustanoveniach, ktoré by zabezpečili plynulý prechod z doposiaľ platného a účinného režimu právnej úpravy do ich nového režimu. Konštatoval, že aplikáciou ustanovenia § 5b na prebiehajúce súdne konania bez ohľadu na to, za akého právneho stavu došlo k nadobudnutiu pohľadávok veriteľom a za akého právneho stavu došlo k podaniu návrhu na začatie konania, došlo k zotretiu princípu právnej istoty, ako jedného zo znakov právneho štátu, ktorého súčasťou je aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci a závažnému zásahu do majetkových práv veriteľa. Uviedol, že Ústava SR priznáva každej zo strán súdneho konania rovnaké postavenie. Konštatoval, že odhliadnuc od skutočnosti, že možnosť zbaviť sa dlhu vznesením námietky premlčania už sama osebe znamená zásah do majetkových práv a zásad dobrých mravov, prijatím spomínaného § 5b zákonodarca zašiel ešte ďalej a uložil súdom a iným orgánom povinnosť vyhľadávať dôvody, pre ktoré by mohol nárok veriteľa zamietnuť, či pre ktoré by nemusel priznať veriteľom uplatnený nárok v plnej výške a skúmať dôkazy v tomto svetle, čím zákonodarca de facto zlegalizoval postavenie súdu ako advokáta dlžníka. Mal za to, že tým porušil Ústavou SR a medzinárodnými zmluvami garantované právo prístupu k nestrannému súdu a narušil tiež zásadu rovnosti strán konania a nestrannosti súdu, ktorá sa v civilnom procese prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd. Uviedol, že nedovoleným spôsobom tak zasiahol do princípov právneho štátu. Tvrdil, že si je vedomý, že súd v čase rozhodovania vychádzal z platného a účinného zákonného ustanovenia, avšak zároveň zastáva názor, že aplikovaním ustanovenia § 5b porušil zásadu ustanovenú v čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorej výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s Ústavou

SR. Tvrdil, že uvedený názor je podporený aj rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 07.02.2018 vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 11/2016 o návrhu Okresného súdu Košice II o súlade § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého: "Ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky." Uviedol, že podľa ÚS SR napadnuté ustanovenie vcelku prekračuje prah právnej istoty ako súčasť princípov právneho štátu, ako aj práva na súdnu ochranu a preto napadnuté ustanovenie označil za protiústavné. Vzhľadom na uvedené nie je podľa jeho názoru možné poskytovať ochranu takému postupu súdu, keď na daný prípad síce aplikoval zákonné ustanovenie, ktoré bolo v čase rozhodnutia súdu platné a účinné, avšak zároveň ide o ustanovenie, ktoré prekračuje prah právnej istoty ako súčasť princípov právneho štátu, ako aj práva na súdnu ochranu, a preto bolo ústavným súdom vyhlásené za neústavné. Uviedol, že zároveň možno predpokladať, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu o podanom odvolaní bude rozhodnutie ústavného súdu platné, a teda odvolací súd by mal na túto skutočnosť prihliadať, neposkytnúť ochranu postupu okresného súdu, keď aplikoval neústavné zákonné ustanovenie, a predmetné rozhodnutie zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie. Tvrdil, že je nepochybné, že vo veci konajúci súd mal vedomosť o tom, že na Ústavnom súde Slovenskej republiky prebieha konanie o súlade spomínaného ust. § 5b s Ústavou SR. Mal za to, že za takého stavu mal súd postupovať v zmysle ustanovenia § 162 ods. 1 C.s.p. a konanie prerušiť až do skončenia konania vedeného pred Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. PL. ÚS 11/2016 o návrhu Okresného súdu Košice II o súlade § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Tvrdil, že súd nepostupoval v zmysle vyššie uvedených ustanovení C.s.p., konanie neprerušil a na vec aplikoval predmetné ustanovenie § 5b. Mal za to, že súd tak postupoval v rozpore s čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, nakoľko po vyhlásení tohto rozhodnutia rozhodol dňa 08.02.2018 Ústavný súd Slovenskej republiky tak, ako bolo uvedené vyššie. Tvrdil, že súd prvej inštancie mu v posudzovanom prípade nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď uvedené konanie neprerušil do skončenia konania vedeného pred Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. PL. ÚS 11/2016. Poukázal na to, že z nepráva nemôže nikdy vzniknúť právo, a preto by bolo krajne nespravodlivé, ak by bola jeho žaloba zamietnutá z dôvodu aplikácie zákonného ustanovenia, ktoré bolo Ústavným súdom Slovenskej republiky vyhlásené za protiústavné.

3. Žalovaní sa k podanému odvolaniu nevyjadrili.

4. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné vyhovieť.

5. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že predmetnou žalobou sa právny predchodca žalobcu domáhal voči žalovaným zaplatať istiny 8.000 eur s príslušenstvom ako nároku zo zmluvy o úvere, ktorý záväzkovo-právny vzťah súd prvej inštancie správne ustálil ako vzťah spotrebiteľský podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

6. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a dôvodov odvolania odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodná námietka žalobcu voči aplikácii ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 01.05.2014, podľa ktorého orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku, alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Toto zákonné ustanovenie (v čase rozhodovania súdu prvej inštancie) upravovalo postup súdu pri rozhodovaní o nárokoch zo spotrebiteľských zmlúv a súd bol povinný ex offo prihliadať na premlčanie aj bez toho, aby strana sporu vzniesla námietku premlčania. Súd prvej inštancie v súdnej veci v zmysle uvedenej právnej úpravy postupoval.

7. Dňa 27.09.2018 bol v Zbierke zákonov, č. 98/2018 uverejnený Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. 271/2018 Z. z., podľa ktorého ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane

spotrebiteľa nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stráca ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinnosť. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa do súladu s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, stráca po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť.

8. Odvolací súd tak zistil, že ustanovenie zákona (§ 5b zákona č. 250/2007 Z. z.), ktoré aplikoval súd prvej inštancie a ktoré by musel aplikovať v rámci svojho rozhodovania aj odvolací súd, nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, čo vyslovila najvyššia súdna autorita ústavou povolaná na rozhodovanie o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom (čl. 125 ods.1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky). Súd prvej inštancie vo veci rozhodoval na základe platného a účinného ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. v čase vyhlásenia rozsudku (05.04.2018). Vzhľadom na to, že bol Ústavným súdom Slovenskej republiky vyslovený nesúlad tohto ustanovenia s Ústavou Slovenskej republiky musela byť táto skutočnosť zohľadnená v rámci odvolacieho konania. Uvedený nálež Ústavného súdu Slovenskej republiky treba vnímať tak, že ním bol vyhlásený od počiatku existujúci nesúlad napadnutého ustanovenia s Ústavou Slovenskej republiky. Nálež Ústavného súdu SR - okrem toho, že je právnym dôvodom neúčinnosti nesúladného ustanovenia zákona (ex nunc, od publikovania nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky) - predstavuje tiež interpretáciu dotknutých ustanovení ústavy (v tomto prípade čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) v tom zmysle, že ich treba vykladať inak, než ich vyložil zákonodarcia pri prijímaní nesúladného ustanovenia zákona (v tomto prípade to znamená, že prihládanie na premlčanie bez námietky strany je v rozpore s týmito ustanoveniami ústavy). Súdny súd pri rozhodovaní viazaný nielen zákonom, ale aj ústavou (čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Teda postup súdu prvej inštancie, ktorý v prejednávanej veci použil ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bol síce v súlade s vtedy účinným zákonom, avšak v rozpore s ústavou, konkrétne s ustanoveniami čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Takýto protiústavný postup (aj keď išlo o postup v zmysle zákona) predstavuje porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Odvolací súd dáva do pozornosti aj uznesenie (zjednocujúce stanovisko) pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11.10.2006, sp. zn. PL z. ÚS 1/06, kde bola riešená otázka okamihu hmotnoprávných účinkov nálezu ústavného súdu a kde ústavný súd okrem iného konštatoval, že hmotnoprávne účinky nálezu vo vzťahu ku konaniam, ktoré ešte neboli právoplatne skončené, nastávajú ex tunc, teda na ustanovenie zákona, ktoré bolo v nesúlade s ústavou, sa hľadí, akoby nebolo. Vyššie uvedené závery odvolacieho súdu sú v súlade aj so závermi, ktoré vyslovil vo svojom uznesení Najvyšší súd SR sp. zn. 6 Cdo 82/2017 zo dňa 31.10.2018.

9. Z vyššie uvedených dôvodov, pre protiústavnosť ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z., ktoré v súdnej veci aplikoval súd prvej inštancie, nemohol odvolací súd potvrdiť napadnutý rozsudok ako vecne správny. V odvolacom konaní bolo potrebné nesprávny (hoci v tom čase zákonný) procesný postup súdu prvej inštancie napraviť. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie po zistení premlčania uplatneného nároku sa jeho vecnou, hmotnoprávnou dôvodnosťou nezaoberal, respektíve v tomto rozsahu nevyhodnotil vykonané dôkazy, nebolo možné vytýkaný nedostatok napraviť v odvolacom konaní zmenou napadnutého rozsudku. Preto odvolací súd musel postupovať podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ C.s.p. a napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. V ďalšom konaní súd prvej inštancie vyhodnotí dôkazy vo vzťahu k hmotnoprávnej dôvodnosti uplatneného nároku a jeho výške a opätovne vo veci rozhodne. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie rozhodne nielen o trovách prvoinštančného konania, ale aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

10. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v

plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).